

Phần 3

Chương 11

Bị Đụng Vào Anh

“**M**ẹ, lần này mẹ đã có thể yên tâm đi về nhà được rồi chứ? Đợi đến lễ mừng năm mới, con lại mang Ương Ương trở về nhà thăm ngài có được hay không?” Nguyễn Duy Đông ôm một người phụ nữ trung niên có gương mặt hiền hậu vừa đi về hướng vào trong sân bay vừa nói chuyện với bà bằng giọng nói đầy dịu dàng ấm áp.

“Dì, ngài cứ yên tâm trở về nhà đi thôi, cháu và Duy Đông sẽ sống với nhau thật tốt, ngài không cần phải lo lắng đâu ạ!” Ương Ương cũng cùng đi tới sân bay, thân mật khoác tay vào cánh tay của mẹ Nguyễn Duy Đông, mở miệng nói tựa như đang làm nũng bà vậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa của cô khiến cho ai nhìn cũng thấy cực kỳ ưa thích. Mẹ Duy Đông nhìn Ương Ương như vậy trong lòng cũng hết sức vui vẻ. Cô gái nhỏ này thật sự càng nhìn càng thấy đáng yêu, hơn nữa lại còn là một người vừa biết điều lại vừa hiểu chuyện như vậy. Mặc dù người ở trong tấm hình mà Duy Đông đã cho bà xem lần trước, với cô trong thực tế bây giờ không phải là cùng một người, nhưng mà điều này cũng đã làm cho bà hết sức hài lòng!

“Chao ôi, xem kìa, cả hai đứa các con đều cực kỳ láu lỉnh, chỉ là về sau này, khi sống chung một chỗ thì phải biết nhường nhịn yêu thương nhau đó, biết không?” Mẹ Duy Đông nhìn hai người bọn họ cảm thấy rất hài lòng. Cho đến lúc này trong bụng của bà mới cảm thấy được an tâm, thả lỏng trở lại. Con trai của bà cũng đã hơn ba mươi tuổi rồi, vậy mà vẫn còn chưa thành gia thất. Đây chính là chuyện duy nhất khiến cho người làm mẹ như bà thật sự phải quan tâm lo lắng.

“Con biết rồi mà mẹ, ngài cứ yên tâm đi! Máy bay cũng đã sắp cất cánh rồi, ngài mau chóng đi vào đi thôi.” Nguyễn Duy Đông vừa nói đồng ý, vừa đẩy mẹ của mình đi vào cửa kiểm soát an ninh.

“Ương Ương, Duy Đông của nhà chúng ta thực sự là một người con ngoan, nhất định nó sẽ đối xử với con rất tốt. Nhưng mà, ngộ nhờ cái thằng nhóc thối kia mà dám bắt nạt con, thì con phải lập tức nói cho dì biết, nhớ không? Nhất định dì sẽ lấy lại sự công bằng giúp cho con!”

“Khụ... Khụ! Mẹ à, ngài vừa nói cái gì đó, làm sao con lại dám bắt nạt Ương Ương cơ chứ?” Nguyễn Duy Đông mở miệng cười nói. Ương Ương cũng ngoan ngoãn gật đầu: “Đúng vậy đó dì, ngài cứ yên tâm đi, cháu và Duy Đông sẽ ở

chung một chỗ rất hòa thuận, chúng cháu cũng sẽ không gây gổ với nhau đâu ạ!”

“Ngoan...” Mẹ Duy Đông mẹ dặn đi dặn lại mãi, lúc này bà mới chịu đi vào cửa kiểm soát an ninh, mà trong lòng vẫn cảm thấy lưu luyến.

Nguyễn Duy Đông ôm Ương Ương, vẫn vẫy vẫy tay, cho đến khi bóng dáng của mẹ Duy Đông mẹ đã biến mất, thì hai người mới tách ra khỏi nhau. Cả hai người cùng đưa mắt liếc nhìn nhau, Ương Ương liền “phì” một cái bật cười thành tiếng: “Ha ha...”

“Cô cười cái gì?” Nguyễn Duy Đông nhìn cô cười, không khỏi cũng bật lên tiếng cười theo cô.

“Tôi giả bộ là một cô con dâu hiền thực như vậy, anh thấy giống hay là không giống, hả?” Ương Ương nhìn Nguyễn Duy Đông đầy vẻ đắc ý. Đôi con người xinh đẹp nhìn giống như là hai quả nho đen trong suốt và đáng yêu vô cùng.

“Quả thật rất giống!” Nguyễn Duy Đông xấu hổ mở miệng nói, tay vuốt vuốt lên mái tóc, hé miệng cười lên một tiếng: “Vô cùng cảm ơn cô. Cô đã nói giúp cho tôi mấy lời hoang đường ở trước mặt mẹ tôi thật hoàn hảo, để tôi mời cô đi ăn cơm.”

Ương Ương nhăn nhó cái mũi lại tỏ vẻ ngượng ngùng: “Suốt mấy ngày qua, anh vẫn luôn mời tôi ăn cơm rồi.”

“Lần đầu tiên chúng ta đi ra ngoài ăn có được không? Tôi mời khách.” Nguyễn Duy Đông sờ sờ lên đỉnh đầu của cô, cười híp mắt nói.

“Được!” Ương Ương vô cùng vui vẻ, cô tựa như một đứa trẻ, nhảy tung tăng như một con chim sẻ không ngừng, đi theo Nguyễn Duy Đông ra khỏi sân bay, lên xe. Nguyễn Duy Đông lái xe chở Ương Ương đi đến một nhà hàng Tây mới khai trương. Không khí ở đây tốt vô cùng, hai người tìm một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống. Nguyễn Duy Đông và Ương Ương còn đang chọn món ăn, thì chợt nghe thấy tiếng của hai người đang tán gẫu vọng đến, nghe câu được câu chẳng...

“Trần Nhị, kết hôn xong rồi cảm giác thấy như thế nào?” Cánh cửa lớn xoay tròn màu vàng kim bị đẩy ra, mấy người mặc đồ tây trang vừa đi vào đến nơi, liền hấp dẫn ánh mắt của mọi người trong đại sảnh.

Trần Tân Nhiên lạnh lùng cười lên một tiếng: “Như thế nào ư? Cậu cứ thử một chút đi!”

Người đàn ông bên cạnh cười ha ha lên một tiếng: “Tôi cũng không muốn thử đâu! Cậu thử trông lại cậu mà xem, hiện giờ bộ dạng của cậu đã tiêu tụy đến mức nào rồi, có phải là do chị dâu nhỏ đã ép cậu đến khô xác ra rồi hay không, hả?”

Trần Tấn Nhiên nghiêm mặt lại: “Đông Phương Thanh Sâm, cậu thử nhắc lại đến tên con đàn bà dê tiện kia một câu nữa xem, hai chúng ta sẽ không còn là bạn bè gì nữa hết!”

Đông Phương Thanh Sâm nghe vậy không khỏi lại cười ha ha lên một tiếng. Gương mặt tuần dật mang theo nụ cười tà khí, đôi con ngươi đen bóng quét qua gương mặt tối tăm kia của Trần Tấn Nhiên: “Thế nào... Hai người vừa mới qua buổi tiệc tân hôn xong cậu đã tức giận như vậy là sao?”

“Đông Phương! Cậu biết rõ mà, tôi không hề thích cái người phụ nữ dê tiện, có cái tên Tống Ương Ương kia một chút nào hết, cho dù chỉ là một mảy may chút xíu!”

Trần Tấn Nhiên vừa dứt lời, ánh mắt vô ý thức đảo qua ở trong đại sảnh một lượt, nhưng cả người lập tức liền sững sờ ngay tại chỗ...

“Ha ha, Nguyễn Duy Đông anh đúng là một cái cộc gỗ...” Ương Ương vừa lớn tiếng cười, vừa uống một hớp nước trái cây lớn, sau đó lại cúi đầu xúc một miếng lớn bánh cake bơ đưa vào trong cái miệng xinh xắn như quả anh đào của mình. Nguyễn Duy Đông dịu dàng vuốt vuốt mái tóc của cô, ánh mắt nhìn cô vẫn mang vẻ hòa nhã theo thói quen: “Đúng vậy đó, tôi thật sự đúng là một cái cộc gỗ...”

“Nhưng mà... Thực ra, người đàn ông như anh thế này mới chính là một con người tốt. Ít nhất anh cũng là một con người luôn điềm đạm như vậy, cách nói chuyện lại ôn hòa nữa. À, đúng rồi, nhất định là anh sẽ không bao giờ đánh phụ nữ chứ?” Ương Ương chớp hàng lông mi thật dài, ngheo đầu nhìn anh cười cười.

“Đương nhiên rồi...”

“Ài, ai mà được làm bạn gái của anh, thì người đó nhất định sẽ cảm thấy rất hạnh phúc!” Ương Ương buông cái muỗng trong tay xuống. Cô liếm liếm chút bơ dính ở trên môi, nơi đáy mắt cô cũng đang tràn ngập một khoảng đầy sự lo sợ, nghi hoặc lẫn đau thương. Cái tay nhỏ bé mảnh khảnh của cô đưa lên chống đỡ vào cái cằm xinh xắn. Tống Ương Ương chợt nghĩ đến Trần Tấn Nhiên, trong trái tim liền xẹt qua một hồi đau đớn bén nhọn.

“Ương Ương... Có phải là anh ta đã đối xử với cô không hề tử tế một chút nào, đúng không?” Nguyễn Duy Đông nhìn vẻ mặt đầy thống khổ của Tống Ương Ương, không khỏi có chút đau lòng mở miệng hỏi cô.

Qua mấy ngày giao tiếp với cô vừa qua, anh phát hiện ra, cô gái này cực kỳ đơn thuần, tâm hồn còn giống như một giấy trắng, hơn nữa tâm địa của cô lại vô cùng sạch sẽ thiện lương. Cô giống như một cô gái còn nhỏ vậy, cần phải được người ta nâng niu trong lòng bàn tay mà che chở. Nhưng mà, thời điểm anh gặp được cô, chính là lúc cô đang trong thời điểm cùng đường mà tinh thần sa sút đến cực điểm.

“Anh...” Ưong Ưong lấy lại tinh thần, đang định mở miệng, chợt cảm giác thấy có một sự đè nén. Cô nhìn thấy vẻ mặt Nguyễn Duy Đông thoáng cái chợt có chút biến đổi. Cũng không biết có phải là theo phản xạ hay không, mà chợt cô có ý định muốn quay đầu lại nhìn. Nhưng đúng lúc này, bả vai mảnh khảnh của cô lại lập tức bị người ta hung hăng nắm chặt lấy: “Tổng Ưong Ưong!”

Ưong Ưong vừa nghe thấy thanh âm quen thuộc, mang theo sự tức giận đến cắn răng nghiền lợi kia, lập tức trái tim Ưong Ưong liền run rẩy một hồi. Cô luống cuống tay chân túm được ly nước ở trước mặt, liền hất mạnh một cái về phía sau lưng. Trần Tấn Nhiên không hề đề phòng đến một chiêu này của cô, cuống quýt buông tay ra để né tránh...

Ưong Ưong bắt được cơ hội này liền vọt đứng lên bỏ chạy, “Nguyễn Duy Đông, anh tính tiền đi nhé, tôi về nhà chờ anh!”

“Đáng chết!” Mặc dù Trần Tấn Nhiên tránh né khá mau lẹ, nhưng anh cũng đã bị nước đá trong ly nước này tưới ướt nửa bả vai. Anh tức giận đến mức toàn thân run lên không ngừng, nhưng lại chỉ có thể trơ mắt ra nhìn người phụ nữ kia nhanh nhẹn vọt ra khỏi phòng ăn. Cách cửa sổ sát đất, anh nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ của cô đang liêu mạng vọt tới phía con đường ở đối diện, vẫy vẫy bàn tay nhỏ bé, ngăn cản lại một chiếc xe taxi. Cả quá trình này không tới một phút, anh nhìn cô đang ở trước mặt của mình đã biến mất một cách sạch sẽ...

“Ưong Ưong...” Nguyễn Duy Đông ngây người như phỗng, đợi đến lúc anh phản ứng kịp thì Ưong Ưong sớm đã không thấy tăm hơi đâu nữa. Anh đứng lên, nhìn lên một người đàn ông hết sức chặt vật ở trước mặt mình, bên cạnh anh còn có mấy người đàn ông xa lạ đang nghẹn cười, không biết nên nói cái gì cho phải.

“Anh là ai, tại sao Tổng Ưong Ưong lại ở cùng với anh?” Trần Tấn Nhiên ngấm nghĩa người đàn ông trước mặt. Người đàn ông này có vóc dáng rất cao, mái tóc được cắt sửa rất gọn gàng, nhìn rất linh hoạt, dáng dấp ôn hòa tuấn đạt, thoạt nhìn khí chất của anh ta cũng siêu nhiên, nếu so với anh chắc chắn cũng không phân định được cao thấp.

“À... Ưong Ưong là bạn của tôi...” Nguyễn Duy Đông không biết nên trả lời như thế nào cho đúng, mà hơn nữa từ trước đến giờ, anh vẫn là người luôn trầm mặc ít nói.

“Bạn bè sao?” Trần Tấn Nhiên chợt nghĩ đến nói câu nói mới vừa rồi Ưong Ưong đã nói lại, sắc mặt anh không khỏi trở nên âm trầm hẳn xuống: “Cô ấy vừa mới nói, về nhà chờ anh là có ý tứ gì?”

Nguyễn Duy Đông nghe lời này không khỏi cau mày lại, “Hai chúng tôi, bây giờ là...”

“Hiện tại các người đang ở cùng một chỗ?” Trần Tấn Nhiên chợt cất cao giọng hỏi. Theo anh biết, Tổng Ưong Ưong chưa bao giờ tới nơi này, ở thành phố này, cô không hề có một người thân hay bạn bè nào!

Cô vậy mà lại ở cùng một chỗ với người đàn ông này kia chứ, như vậy, chỉ có thể có một kết luận! Cô đã quyến rũ người khác, giờ lại cùng người khác ở chung!

Nguyễn Duy Đông nhìn đàng hoàng thế kia, hiện tại quả thật Tống Ương Ương đang ở cùng một chỗ với anh sao?

Nguyễn Duy Đông gật đầu một cái, rồi lại nghiêm trang nói: “Nhưng mà tiên sinh à, chúng tôi không ở chung trong một căn phòng, Ương Ương...”

“Câm miệng!” Con tức giận của Trần Tấn Nhiên chọt liền bạo phát ra ngoài, tiếp đó, quả đấm của anh liền đập vào trên mặt của Nguyễn Duy Đông!

“Vị tiên sinh này, làm sao anh lại ra tay đánh người như vậy chứ?” Lúc Nguyễn Duy Đông còn đang nói dở câu nói, trên mặt anh đã bị một cú đấm nặng nề đập vào!

“Đánh mày là đúng, bởi vì mày là đồ vô sỉ như thế!” Trần Tấn Nhiên không biết tại sao cơn giận dữ của mình lại bốc lên mạnh mẽ và lớn đến như vậy. Cho đến khi anh bị Đông Phương kéo đi ra khỏi phòng ăn, trên gương mặt của anh vẫn còn giữ dáng bộ nộ khí trùng thiên!⁽¹⁾

“Trần Nhị, làm sao cậu lại có thể bạo phát ra sự nóng nảy lớn như vậy chứ?” Đông Phương Thanh Sâm nhìn anh có chút kinh ngạc. Trần Nhị luôn luôn được coi như là một người có tính khí rất dễ chịu, thế nào mà lần này anh lại công khai ra tay đánh người như thế, thật sự đã làm cho người ta phải sợ hãi và kinh ngạc!

Con tức giận của Trần Nhị chất chứa đầy một bụng. Anh cảm thấy bản thân mình thật đã mất hết thể diện, bà xã của mình lại có thể vừa mới kết hôn mà bây giờ lại ở chung cùng với người đàn ông khác! Chuyện này có thể được coi thế nào đây?

“Đông Phương, cậu đi về trước đi, tôi còn có việc.” Trần Tấn Nhiên tránh ra khỏi tay Đông Phương Thanh Sâm, nhìn Nguyễn Duy Đông cũng từ trong nhà hàng Tây đi ra ngoài, anh liền dự định theo sau.

Ghi chú:

1. Nộ khí trùng thiên: Con giận dữ bốc lên ngút trời.

Chương 12

Không Thể Không Trở Về

“Trần Nhị, cậu đừng có lại đi đánh người đó!” Đông Phương Thanh Sâm cũng muốn đuổi theo, nhưng bị Trần Tấn Nhiên giơ tay lên ngăn lại. Trần Tấn Nhiên nhìn Nguyễn Duy Đông lên xe, anh cũng lập tức lên xe của mình, lạng lẹ đi theo!

Nguyễn Duy Đông cho xe dừng lại ở nhà để xe của tiểu khu, chỉ chốc lát sau, Trần Tấn Nhiên cũng cho xe ngừng lại ở trong tiểu khu này. Anh hạ cửa sổ xe xuống một chút, nhìn Nguyễn Duy Đông đi vào nhà trọ, Trần Tấn Nhiên không khỏi cắn chặt hàm răng, cố kiềm chế sự kích động muốn xông lên lôi cái đồ phụ nữ đê tiện kia ra, đánh cho một trận. Anh quay đầu xe, cho xe chạy ra khỏi tiểu khu.

Nếu như hiện tại, anh mời người của nhà họ Tống tới đây, thấy Tống Ương Ương đã lấy chồng rồi mà còn có quan hệ ở bên ngoài như vậy, chắc chắn người của Nhà họ Tống sẽ không còn lời nào để nói, tất nhiên là cô ta sẽ phải ly hôn mà thôi.

Trần Tấn Nhiên nghĩ như vậy, nhưng đáy lòng anh lại cảm thấy không thoải mái, giống như bị nuốt phải con ruồi vậy. Nghĩ tới cảnh vào buổi tối, Tống Ương Ương lại cùng người đàn ông kia hô mưa gọi gió ở trên giường, đột nhiên tự trong đáy lòng của anh liền xông lên một hồi khó chịu!

Trần Tấn Nhiên vỗ một chưởng vào trên tay lái, lập tức tiếng còi xe chói tai liền vang lên. Anh, Trần Tấn Nhiên này, vậy mà lại cũng có thể có một ngày bị người khác đọi cho một chiếc mũ xanh lên đầu!⁽¹⁾

Quả thực, anh không thể nào tưởng tượng được, cái người phụ nữ thoát nhìn đã thấy ngu ngốc, đã vậy lại còn giống như một kẻ ngu xuẩn kia, vậy mà có thể làm ra cái trò lừa bịp như thế. Hiện tại cô ta đã nhanh chóng tìm được một người đàn ông khác để sánh bước bên nhau rồi!

Buổi tối, Trần Tấn Nhiên cũng chưa chịu về nhà, Thân Tống Hạo thì đang ở nước Mỹ cùng với Hứa Hoan Nhan ân ái ái ái, A Dương cũng đi cùng với bà xã, Kỳ Chân sớm đã không còn sống về đêm. Anh đếm tới đếm lui, người mà anh có thể tìm được cũng chỉ có tên khốn Đông Phương Thanh Sâm kia mà thôi!

Gọi điện thoại tới, người nọ nhận, Trần Tấn Nhiên liền nghe thấy từ đầu điện thoại bên kia truyền tới tiếng cười giọng nói phụ nữ, nhao nhao loạn xạ lên một hồi. Giọng nói của Đông Phương Thanh Sâm vang lên, nghe vừa có vẻ lười nhác, vừa nhảm nhăng lại chứa đầy vẻ không tình nguyện bởi chuyện tốt bị cắt ngang: “Tôi nói này, Tấn Nhiên, hiện tại là tôi còn đang bận tán gái đây, cậu cũng không phải không biết...”

“Tôi đang ở trong toilet tắm chờ cậu đây, ra ngoài uống rượu!” Trần Tấn Nhiên mở miệng nói, dứt khoát cắt đứt sự dài dòng của Đông Phương Thanh Sâm. Anh vừa nói chuyện điện thoại, vừa cho xe quay đầu, lái xe ra khỏi tiểu khu.

Trong cửa sổ của lầu mười sáu, một cái đầu nhỏ nhẩn lộ ra, nhìn theo chiếc xe của anh lái đi. Khi xe đi xa, Ương Ương mới rút về, thở phào một hơi thật dài đầy nhẹ nhõm. Má ơi, thật là muốn hù chết cô rồi! Thật sự cô chỉ sợ tên khốn Trần Tấn Nhiên kia, cứ như vậy xông lên đây, ném cô từ trong cửa sổ này ra...

“Ương Ương.” Nguyễn Duy Đông nhìn cô xoay người lại, liền nghiêm túc gọi tên của cô, sau đó anh đi đến gần bên cạnh Ương Ương, bình tĩnh nhìn vào cô.

“Nguyễn Duy Đông... Sao vậy?” Ương Ương rất ít khi nhìn thấy anh có vẻ mặt như vậy, không khỏi kinh ngạc sững sờ, trợn to hai mắt lên hỏi.

“Ương Ương, em không được nói dối, hãy nói thật mọi chuyện cho anh nghe đi.” Nguyễn Duy Đông giữ lấy bả vai của cô, hai người cùng ngồi xuống ở trên ghế sa lon. Nguyễn Duy Đông nhìn vào ánh mắt của cô, mở miệng nói từng chữ từng câu.

“Vâng!” Ương Ương dùng sức gật đầu một cái, tự đáy lòng cô lại có sự hốt hoảng nho nhỏ.

“Người đàn ông mà hôm chúng ta đã gặp ở trong nhà hàng ăn đồ Tây hôm ấy, người đàn ông đó là ai?”

Nguyễn Duy Đông nhìn cái đầu nho nhỏ của cô đang chậm rãi cúi xuống, đáy lòng anh đã thoáng có một đáp án mơ hồ.

“Là bạn trai của em...”

“Là chồng em...” Ương Ương tâm tư vốn đơn thuần, cô đã đồng ý với Nguyễn Duy Đông là không nói dối, liền ngoan ngoãn nói lời thật lòng.

“Chồng ư?” Nguyễn Duy Đông giật mình. Ương Ương còn nhỏ như vậy, vậy mà cô đã kết hôn rồi! Anh mới chỉ nghĩ tới người đàn ông kia là bạn trai của cô mà thôi, thật sự anh không ngờ tới, cô vậy mà đã lập gia đình.

“Đúng vậy, em đã lập gia đình rồi! Nguyễn Duy Đông... Anh sẽ không cảm thấy tức giận chứ, em vẫn luôn lừa dối anh như vậy...” Ương Ương ngẩng đầu lên, nơi đáy mắt đã của cô đã mờ mịt nước mắt. Cô nhìn anh đầy vẻ lo sợ lẫn nghi hoặc, vẻ mặt của cô chợt hiện lên cảm xúc bất định quan sát biểu cảm trên mặt anh.

“Đã vậy, Ương Ương, em hãy nói cho anh biết, tại sao em lại phải rời nhà trốn đi?” Nguyễn Duy Đông cuống quýt vội rút ra khăn giấy đưa cho cô, thấy cô khóc, anh lại nghĩ rằng vừa mới rồi mình đã quá hung dữ, cho nên anh lập tức hạ giọng nói của mình xuống, nghe âm áp hơn một chút.

Ương Ương quệt quệt nước mũi, ngược mắt lên nhìn Nguyễn Duy Đông, ghen ngào mở miệng: “Cuộc hôn nhân của em và chồng em là do sự ép gả giữa hai gia đình... chồng em không thích em. Em không muốn cứ phải tiếp tục như vậy...”

“Tại sao anh ta lại có thể không thích em chứ?” Nguyễn Duy Đông thực sự rất kinh ngạc. Ở trong ấn tượng của anh, Ương Ương vừa đơn thuần lại vừa đáng yêu, cô lại còn thiện lương và nhiệt tình như vậy, dáng dấp của cô lại xinh đẹp, làm sao đàn ông lại có thể không thích cô được chứ?

“Anh ấy đã có một người phụ nữ mà anh ấy thích, cho nên, anh ấy cho rằng, sự tồn tại của em đã làm ngáng trở hai người bọn họ, làm cho hai người bọn họ không thể nào ở chung một chỗ với nhau được. Cho nên anh ấy đã hận em, ghét em... Em không muốn ở nhà để làm bọn họ chướng mắt nữa... nhưng mà, em cũng không có cách nào trở về Hàng Châu được. Cho nên, em không thể làm gì khác hơn, là cứ lang thang ở trên đường cái như thế, cho đến khi em gặp được anh...”

Ương Ương nói xong, lại nghĩ tới thời điểm cô gặp phải Trần Tấn Nhiên ở trong nhà hàng ăn đồ Tây kia, vẻ mặt lạnh lùng của anh bày ra cái vẻ dọa người, cô không khỏi rùng mình một cái. Cô không muốn bị Trần Tấn Nhiên bắt trở về, có thể anh lại tiếp tục đánh cô nữa!

“Ương Ương, vậy em có thích anh ta không?” Nguyễn Duy Đông lại hỏi một câu. Anh nhìn bộ dạng Ương Ương thất thần như vậy, trong lòng anh chợt có chút đau nhói. Ương Ương không giống như Tô Tô. Tô Tô là một người phụ nữ rất lợi hại, cô luôn kiên cường như vậy, bất kể một chuyện gì cô cũng không sợ. Nhưng mà Ương Ương thì lại khác hẳn. Ương Ương là một cô gái yếu ớt, đơn thuần như vậy, cô không nên phải gánh chịu những chuyện khó khăn, không thuộc trách nhiệm của cô như thế.

“Có thích anh ấy hay không, chính em cũng không biết... Em chưa từng yêu bao giờ. Lúc đầu, khi anh ấy tới nhà em, em nhìn thấy anh ấy thì cũng cảm thấy ưa thích... Nhưng mà về sau, anh ấy lại hung dữ như vậy, tàn nhẫn như vậy, anh ấy vì người phụ nữ khác mà đánh em. Chỉ vì em không muốn ly hôn, mà anh ấy đã đánh em rất nhiều lần, em đã không còn muốn thích anh ấy nữa...”

Ương Ương co rúc thân thể của mình lại ở trên ghế sa lon. Nước mắt của cô tuôn ra rào rào, rơi thẳng xuống dưới. Cô không cách nào quên được những hành động tàn nhẫn của anh, nhưng mà, cô cũng không cách nào quên được cảm xúc của mình khi lần đầu tiên nhìn thấy anh ở Hàng Châu.

Anh và cha đẻ của mình cùng đi đến Hàng Châu để cầu hôn. Cô đã nhìn trộm anh, nhìn gương mặt anh bày ra vẻ tuấn tú. Hàng lông mày của anh vừa dày đậm, hình dáng lại đẹp mắt, sống mũi anh thẳng tắp, thuộc hình mẫu mà cô thích, đôi môi của anh cũng có hình dáng rất đẹp, vóc dáng của anh cao ráo. Cô nhìn anh mà tim cứ đập thình thịch! Khi đó, cô lại còn cảm thấy mình may mắn, chuyện hôn sự của mình tuy bị sắp đặt, nhưng cô lại có thể gặp được một người chồng nhìn đẹp mắt như vậy, thật sự là quá may mắn.

Nhưng đó chỉ là những ảo tưởng mơ mộng của cô, ở ngay trong đêm tân hôn, ảo mộng đó của cô đã bị phá vỡ tan tành.

“Anh ta đã đánh em sao?” Nguyễn Duy Đông không ngờ rằng mọi chuyện sẽ trở nên nghiêm trọng như vậy, trong lòng anh không khỏi cảm thấy đau đớn. Ương Ương giống như một cô em gái bé nhỏ của anh vậy. Mới chỉ tiếp xúc với cô qua một vài ngày như vậy, anh cũng đã vô cùng hết sức quan tâm đến cô,

cảm thấy thích cô. Nhưng mà cái cảm xúc thích đó lại khác hẳn, không giống với cảm xúc thích mà anh đối với Tô Tô.

“Vâng!” Ương Ương gật đầu một cái, muốn khóc, nhưng rồi cô lại thoáng nở một nụ cười nhìn rất khó coi: “Anh ấy đã đánh em, đã bạt tai em, lại còn đẩy em ngã ra trên mặt đất, ở ngay trước mặt người phụ nữ mà anh ấy thích.”

“Ương Ương, vậy thì em hãy ly hôn đi! Một người đàn ông như vậy chúng ta không cần nữa có được hay không?” Nguyễn Duy Đông bắt đầu cảm thấy tức giận. Anh, một người đàn ông phải chịu một quyền kia, thôi thì không tính, nhưng mà đánh phụ nữ, chuyện này có thể tính như thế nào đây!

“Ly hôn sao?” Ương Ương lập tức nhảy lên, cô liên tiếp khoát tay, “Không thể được, Nguyễn Duy Đông, em không thể ly hôn, em mà ly hôn thì nhà họ Tống của em coi như xong rồi. Mẹ của em sẽ bị tổn thương, mấy anh trai của em thì bọn họ cũng coi như xong rồi...”

“Ương Ương...” Nguyễn Duy Đông không ngốc. Anh biết tầm quan trọng của đám hỏi giữa những gia tộc kia như thế nào, anh cũng biết Ương Ương lấy chồng là “thân bất do kỷ”⁽²⁾, nhưng mà, bây giờ cô phải làm thế nào cho ổn đây?

“Vậy bây giờ em phải làm thế nào đây Ương Ương?” Nguyễn Duy Đông cau mày. Anh không đành lòng nhìn thấy Ương Ương phải chịu khổ, nhưng mà anh lại không có cách nào, anh chỉ là một bác sĩ nhỏ nhỏ, có thể giúp được cô chuyện gì đây?

“Đúng rồi!” Nguyễn Duy Đông chợt nghĩ đến cái gì, một phát tím luôn lấy bả vai của Ương Ương: “Ương Ương, có phải là vừa mới rồi em đã nhìn thấy xe ô tô của chồng em không?”

“Đúng vậy, có chuyện gì không ạ?” Ương Ương không hiểu nhìn sắc mặt Nguyễn Duy Đông chợt biến đổi.

“Em ngốc thế, anh ta đã theo dõi em tới đây, phát hiện ra em đang ở trong nhà của anh, anh ta sẽ nghĩ như thế nào? Bây giờ em đã là người có chồng, lại còn quan hệ với người khác ở bên ngoài như vậy, nếu như anh ta thông báo với người nhà của em, hoặc trực tiếp tìm luật sư để khởi tố em, Ương Ương, đến lúc đó, em chỉ có cách ly hôn...”

“Trời ạ! Tại sao em lại không nghĩ tới chuyện này thế nhỉ!” Ương Ương nghe thấy lời này cũng bị sợ hãi đến choáng váng. Cô cứng đờ cả người, cứ ngồi ở nguyên chỗ đó ngây người ra như phỗng. Ngơ ngẩn một hồi lâu, cô mới giống như người bị phát điên lên, vội vã đi dọn dẹp đồ đạc của mình: “Nguyễn Duy Đông, cầu xin anh đấy, anh mau đưa em trở về nhà nhanh một chút được không? Em muốn đi tìm Trần Tấn Nhiên để nói rõ ràng mọi chuyện, em cũng không hề làm chuyện gì sai, giữa em và anh đều không có chuyện gì xảy ra hết...”

Nguyễn Duy Đông nhìn bộ dạng hốt hoảng kia của Ương Ương, cũng không biết bây giờ nên làm thế nào mới tốt, bây giờ trở về nhà Ương Ương có thể nói

được mọi chuyện được rõ ràng sao? Cô đã bỏ nhà ra ngoài nhiều ngày như vậy, vẫn luôn ở tại trong nhà của anh như thế. Hơn nữa, người đàn ông kia lại ghét cô như vậy, nhất định sẽ tìm trăm phương ngàn kế, dùng lý do này để ly hôn với cô. Cho dù đến cuối cùng, không còn có cách nào để trì hoãn chuyện ly hôn, Ương Ương sẽ phải làm thế nào để tiếp tục trải qua cuộc sống tương lai của mình sau này đây?

Ghi chú:

1. Đội mũ xanh: chỉ người đàn ông có vợ ngoại tình. Tương tự như câu nói người chồng bị cấm sừng ở Việt Nam.

2. Câu “thân bất do kỷ” được trích từ câu: “Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ”. Nghĩa là: Người đã dấn thân vào chốn giang hồ, cuộc sống của mình không còn do mình làm chủ nữa.

Trong đoạn văn trên, ý của Nguyễn Duy Đông muốn nói, vì lợi ích của gia tộc mà Tống Ương Ương phải tuân theo sự sắp đặt của cha mẹ, về làm vợ của một người hoàn toàn xa lạ, kết hôn với người chồng Trần Tấn Nhiên không hề có tình yêu.

Chương 13

Đưa Chồng Về Nhà

Nguyễn Duy Đông nghĩ tới đây, Ương Ương đã thu thập xong đồ đạc của mình vào trong một chiếc va li to, chạy từ trong phòng ngủ của mình ra.

“Anh Duy Đông, anh mau chóng lái xe đưa em trở về nhà một chút có được hay không?” Lúc này bước chân của Ương Ương đã trở nên rối loạn mất rồi! Trời ạ! Nếu như Trần Tấn Nhiên đã gọi điện thoại về Hàng Châu cho chuyện mẹ của cô thì chẳng phải là mọi chuyện đã xong rồi sao?

Nhưng cho đến tận bây giờ, cô cũng không hề nhận được điện thoại của nhà mình ở Hàng Châu gọi đến. Vậy thì, có phải chuyện này đã nói rõ một điều rằng, Trần Tấn Nhiên vẫn chưa gọi điện thoại nói chuyện này cho nhà họ Tống biết không? Anh vẫn đang muốn tiếp tục điều tra để lấy chứng cứ sao? Muốn trong lúc này dùng một kích trực tiếp đuổi cô ra khỏi nhà họ Trần chẳng?

“Ương Ương... Nếu như chồng em không tin em không làm điều gì sai thì sao?” Nguyễn Duy Đông bị cô kéo đi ra đến ngoài cửa, hai người đi vào thang máy, Nguyễn Duy Đông lại hỏi cô một câu về có chút lo lắng.

Ương Ương cắn môi thật chặt, cô nắm chặt cái tay cầm chiếc va li ở trong tay, lòng bàn tay bị cộm cấn, đau đến lợi hại.

Ương Ương biết rõ, mặc dù cô không linh hoạt, nhưng cô không phải là một con người ngu ngốc. Cô biết nhất định Trần Tấn Nhiên sẽ dùng một cơ hội này

để đuổi cô đi, nhưng với cô cũng chẳng sao cả, tình cảm của cô còn chưa sâu nặng, muốn đi thì cô cũng sẽ đi, nếu muốn ly hôn cô cũng sẽ ly hôn luôn.

Nhưng mà, còn nhà họ Tống, đây là toàn bộ mọi thứ của cô. Cô thật sự yêu thương sâu sắc gia đình này, cô không cách nào buông tay được. Ba ba không có ở đây, cô không thể trơ mắt nhìn nhà họ Tống bị người ta đoạt đi.

“Em sẽ cố gắng, nhưng mà, bất kể như thế nào, em cũng quyết không thể ly hôn.” Ương Ương nói về đầy kiên định, đôi con ngươi đen nhánh giống như được hắt mực vào, làm cho người ta như bị hút vào bên trong sự sâu thẳm không sao giã giũa ra nổi. Đây chính là Ương Ương sao! Một Ương Ương không rành thế sự, một Ương Ương vừa ngây ngốc, cô đơn lại vừa gan dạ.

“**T**ấn Nhiên à, tôi đã gặp chị dâu nhỏ hai lần, nhưng lần thứ hai này thật đúng là phải lau mắt mà nhìn đấy!”

Đông Phương nhìn Trần Tấn Nhiên đang buồn bực ngửa đầu uống rượu một mình, không khỏi buông lời trêu ghẹo. Anh vẫn chưa từng thấy có người phụ nữ nào dám đối xử đối với Trần Tấn Nhiên như vậy, chỉ là một chén nước nhỏ, ấy vậy mà nện ở trên đầu Trần Nhị, lại đã tạo thành cái lỗ thủng lớn!

“Câm miệng...” Trần Tấn Nhiên buồn bực không thôi, lại ngửa cổ đổ tiếp một ly rượu tràn đầy. Anh nặng nề đặt mạnh ly rượu lên trên mặt bàn một cái, tức giận đến cắn răng nghiến lợi: “Cái đồ đê tiện đó. Con người này... lần này tôi tuyệt đối sẽ không tha cho cô ta!”

“Trần Nhị, không phải lần này vừa vặn để cho cậu lấy lý do này để ly hôn với chị dâu nhỏ sao?” Đông Phương rất hưởng thụ, dáng vẻ của anh như cắn răng nghiến lợi, tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa.

“Cái chuyện cưới xin này tất nhiên là phải ly hôn thôi! Chẳng qua là...”

“Chẳng qua là cái gì?” Đông Phương tiếp tục truy vấn, đáy mắt lại chứa đựng nụ cười thản nhiên, anh vừa héch cằm lên, xoa xoa ly rượu trong tay: “Trần Nhị, tôi lại thật sự thích cái dáng vẻ kia của chị dâu nhỏ, người thật thanh thanh tú tú, thoạt nhìn đã thấy cực kỳ đơn thuần, nhiều sạch sẽ! Đúng rồi, cậu đã ghét cô ấy như vậy, khẳng định cậu vẫn còn chưa buồn chạm qua cô ấy chứ hả? Không bằng...”

“Không bằng cái gì?” Trần Tấn Nhiên liếc sang Đông Phương Thanh Sâm một ánh mắt đầy vẻ hung ác, nhìn chăm chú như đóng đinh vào gương mặt mang vẻ ngả ngớn của Đông Phương Thanh Sâm.

“Cậu đã không cần, thì để cho tôi chơi cũng không được à?!”

Đông Phương Thanh Sâm nhìn thấy vẻ mặt của Trần Tấn Nhiên như vậy, trong lòng đã mơ hồ đoán ra được điều gì đó, nhưng vẫn buông ra một câu nói bộ dạng không đứng đắn.

“Cô ta đã không còn phải là xử nữ nữa rồi!” Trần Tấn Nhiên ném lại ly rượu, lão đảo nghiêng ngả đứng lên, xông về hướng Đông Phương Thanh Sâm lạnh lùng cười lên một tiếng: “Tổng Ương Ương là người phụ nữ của tôi, cậu hãy nhớ kỹ cho tôi!”

“Không phải là cậu không dự định muốn cô ấy sao...” Đông Phương bắt mẫn nói thăm, cũng đứng lên đi theo. Nhìn Trần Tấn Nhiên lúc này thật sự đã bị say không nhẹ, Đông Phương liền đưa tay dìu Trần Tấn Nhiên đi ra phía ngoài cửa.

“Cho dù tôi có bỏ cô ta, có ly hôn với cô ta, nhưng người phụ nữ tôi đã từng chạm qua, người khác cũng đừng mơ tưởng chắm mút xà xẻo gì!” Trần Tấn Nhiên giận dữ mở miệng nói, một chương đẩy luôn Đông Phương ra. Đôi mắt say lờ đờ của Trần Tấn Nhiên chợt tỉnh táo, quét một vòng nhìn Đông Phương: “Cậu, cái tên khốn kiếp này, không cho phép cậu có ý định gì đối với người phụ nữ của tôi!”

“Xin cậu đi, đối với cái cô Trần Y Lan kia của cậu, tôi không có một chút hứng thú nào, có được hay không?”

Đông Phương buông cả hai tay ra không nói lời nào, nhưng nhìn Trần Tấn Nhiên thế này thì thật sự anh thấy bạn mình không thể lái xe được. Anh đã dự định chịu phiền toái một lần để đưa Trần Tấn Nhiên trở về nhà, thì đúng lúc này, điện thoại của Trần Tấn Nhiên chợt vang lên.

Thời điểm Ương Ương được Nguyễn Duy Đông đưa đến bên ngoài tiệm rượu, Trần Tấn Nhiên đã nằm ở trên xe ngủ thiếp đi. Ương Ương nhét cái va li của mình vào cốp sau của xe, sau đó trực tiếp mở cửa xe phía bên tay lái ngồi vào đó.

“Chị dâu nhỏ, cô lái xe được chứ hả?” Đông Phương Thanh Sâm nhìn vóc người Ương Ương nho nhỏ, không khỏi có chút lo lắng, liền hỏi cô.

“Tôi đã có bằng lái rồi, anh yên tâm đi.” Ương Ương khởi động xe, lại vẫy tay từ biệt với Nguyễn Duy Đông vẫn còn đang bày ra vẻ mặt lo lắng: “Anh Duy Đông, anh mau trở về nhà đi thôi, bye bye!”

“Ương Ương, nếu như có chuyện gì, hãy gọi điện thoại cho anh nhé!” Nguyễn Duy Đông cũng nhẹ nhàng vẫy tay, nhìn Ương Ương lái xe đi.

“Anh chính là người đàn ông đã quyến rũ chị dâu nhỏ của tôi phải không?” Đông Phương liếc nhìn Nguyễn Duy Đông một cái, đáy mắt lướt qua một cái nhìn sắc bén: “Cách xa cô ấy ra một chút!”

Mặc dù vừa nãy anh và Trần Nhị đã cười giỡn với nhau ở trong quán, nhưng mà lúc này đối diện với sự đúng sai, anh vẫn một lòng bảo vệ cho tình cảm anh em bạn bè!

“Không, tôi và Ương Ương đều trong sạch, chẳng qua là ngày đó tôi gặp được Ương Ương đang trong tình cảnh không có nhà để về, cho nên tôi mới dẫn cô ấy trở về nhà mình thôi.” Nguyễn Duy Đông nghe đến đó, chợt hơi đánh mắt sang đối phương một chút, thấy ánh mắt khinh thường của Đông Phương, liền cười lên một tiếng tự giễu cợt: “Tôi biết mấy người không tin, nhưng mà tôi chỉ nói sự thật. Tôi đã có người trong lòng, nếu như không có, Ương Ương cũng là một cô gái cực kỳ đáng giá để tôi thích cô ấy! Cô ấy là một cô gái tốt! Tôi hi vọng anh là bạn tốt của chồng cô ấy, có thể giúp cô ấy một tay, cô ấy không hề có một chút lỗi lầm nào hết.”

Đông Phương Thanh Sâm nhẹ nhàng gật gật đầu. Anh lại liếc mắt nhìn Nguyễn Duy Đông, thấy vẻ mặt của anh lộ rõ biểu cảm thành thật, tựa như có chút tin tưởng.

“Được, tôi liền tin tưởng anh, về phần chị dâu nhỏ ở bên kia, tôi sẽ giúp một tay.” Đông Phương Thanh Sâm nói xong, xoay người rời đi, Nguyễn Duy Đông cũng lên xe, khởi động xe của mình, lái xe chạy đi.

Ương Ương vừa lái xe, vừa quan sát Trần Tấn Nhiên ở trong gương chiếu hậu.

Trần Tấn Nhiên ngủ không yên giấc, có lẽ anh cảm thấy khó chịu do say rượu, chốc chốc lại thức giấc, lại lầu bàu mấy tiếng, nhưng cũng chỉ là những lời nói hỗn loạn.

Ương Ương nín thở, nghe thấy anh trong lúc mơ mơ màng màng vẫn lầu bàu điều gì đó.

“Tổng Ương Ương... Cái người phụ nữ hư hỏng đáng chết này, tôi muốn ly hôn với cô! Ly hôn...”

Những ngón tay của Ương Ương liền lập tức nắm chặt lấy tay lái, cô khẽ nhắm mắt lại, cảm thấy trái tim của mình cực kỳ đau đớn, tựa như bị nhéo chặt lại từng hồi từng hồi.

Trần Tấn Nhiên, tôi sẽ ly hôn với anh! Tôi sẽ nhẫn, nhịn nửa năm nữa thôi, chỉ cần nửa năm nữa, nhất định tôi sẽ đồng ý ly hôn với anh. Từ đó về sau, tôi không bao giờ xuất hiện ở trước mắt của anh nữa! Tôi thề đấy!

Đến nhà, xe vừa dừng lại, Ương Ương vừa mới mở cửa xe ra đã thấy Y Lan và mấy người giúp việc ra đón. Thấy Ương Ương bước ra ngoài, Y Lan lập tức sững sờ ngay tại chỗ.

Suốt buổi tối Trần Tấn Nhiên chưa hề về nhà, đây là lần đầu tiên từ sau khi cô về nước mới gặp phải. Y Lan đã phải cố dằn lòng, đè ép lại tính tình không gọi điện thoại cho Trần Tấn Nhiên, cũng không bảo Quản gia gọi điện thoại tìm anh. Nhưng mà thế nào cô cũng không ngờ được rằng, Trần Tấn Nhiên vậy mà lại ở cùng với Tổng Ương Ương...

“Chị dâu...” Y Lan cố gắng nặn ra một nụ cười, mở miệng nói một câu khô khốc.

Nhanh như vậy cô ta đã trở lại nhà rồi sao? Chẳng phải là cô ta muốn rời nhà bỏ trốn đi ư, không phải là cô ta đã dứt khoát bỏ đi như vậy đó sao? Thế nào mà cô cùng với anh Tấn Nhiên vừa trải qua cuộc sống hai người còn chưa được mấy ngày an tĩnh, cô ta lại đã trở về nhà như vậy rồi chứ?

Cũng phải, cõi đời này làm gì có người phụ nữ nào chịu rời khỏi anh Tấn Nhiên đâu cơ chứ? Huống chi cô ta đã được gả cho anh Tấn Nhiên, làm sao có thể buông tha miếng thịt béo dưng đến khóe miệng được?

“Anh ấy, anh ấy đã uống say... Cô hãy dìu anh ấy trở về phòng đi.” Ương Ương cũng không biết nói cái gì cho phải, nói quanh co được mấy tiếng, cô vòng lại đằng sau đi đến mở cốp sau của xe ô tô, kéo cái va li hành lý của mình ra ngoài...

Người giúp việc cuống quýt đi tới nhận lấy, Ương Ương cũng không hề ngăn cản. Cô thấy Trần Tấn Nhiên đã uống quá say, trong lòng biết, tất nhiên tối nay sẽ không có kết quả gì, không bằng ngày mai mới đến van cầu anh sẽ hay hơn.

Y Lan thấy Trần Tấn Nhiên được đỡ ra ngoài, vội vàng đi tới đỡ anh. Cô nhìn thấy bộ dạng anh đã uống say đến mức không còn biết gì nữa, không khỏi đau lòng ôm lấy cánh tay của anh: “Anh Tấn Nhiên...”

“Cút ngay... Cái người phụ nữ đáng chết này!”

Trần Tấn Nhiên say rượu, không thể phân biệt rõ người đang ở trước mặt mình lúc này là ai nữa. Khi ở trên xe ô tô, anh mơ hồ cảm giác được người ở trên xe ô tô là Tống Ương Ương. Cho nên anh liền coi Y Lan đang ở trước mắt mình lúc này cũng chính là Tống Ương Ương.

“Anh Tấn Nhiên...” Y Lan bị anh đẩy thiếu chút nữa thì bị ngã xuống đất, lập tức những dòng nước mắt mang đầy sự tủi thân liền rơi xuống.

Trần Tấn Nhiên hoàn toàn không hay biết mình đã làm tất cả những gì. Anh được người giúp việc đỡ trở về phòng, vừa đi vừa nôn hết ra ngoài. Sau khi đã nôn ra sạch sẽ, anh mới chìm vào trong giấc ngủ trầm lắng.

Y Lan trở lại phòng ngủ, nhìn thấy bộ dạng Trần Tấn Nhiên ngủ say như vậy, từ đáy lòng lại tàn lan từng hồi từng hồi uất ức. Cô cũng có thể đoán được, có lẽ anh Tấn Nhiên đã không hề mắng cô ta, có thể là anh đã nói Tống Ương Ương, nhưng mà trong lòng cô vẫn cảm thấy chưa được vui vẻ.

Cô đã ở lại bên cạnh anh rồi, việc gì anh còn phải đi ra ngoài để mua say đây? Huống chi bây giờ lại còn bị Tống Ương Ương đưa về. Mặc dù cô không tin bọn họ đã uống rượu với nhau, nhưng mà đối với chuyện Tống Ương Ương đã ở cùng với Trần Tấn Nhiên, cho dù nghĩ như thế nào đi nữa, cô vẫn cảm thấy rất khó chịu.

Chương 14

Không Phải Là Oan Gia Không Đụng Đầu

Buổi sáng khi Trần Tấn Nhiên tỉnh lại, chỉ cảm thấy bên trong huyết Thái Dương giống như là kim châm vào vậy cứ đau nhức từng hồi từng hồi một. Anh giùng giàng ngồi dậy, vuốt vuốt cái ót đang đau nhức, ngẩng nhìn bốn phía, mới nhận ra mình đang nằm ở trong phòng ngủ nhà mình.

Trần Tấn Nhiên liền xuống giường đi tắm. Sau khi tắm rửa xong anh mới cảm thấy bản thân mình sáng khoái tinh thần hẳn lên. Nhìn quanh trong phòng không thấy bóng dáng Y Lan đâu, anh nghĩ thầm chắc là cô đã xuống lầu ăn điểm tâm, cho nên cũng không buồn để ý, chỉ mặc quần áo, đứng ở phía trước gương sửa sang lại chiếc cổ áo, sau đó xoay người đi ra khỏi phòng ngủ...

Vừa ra đến cửa, anh đã thấy Ương Ương trong tay nắm một phong thư, đang vội vã chạy lên lầu. Ương Ương vừa nhìn thấy anh đi ra ngoài, liền nhanh chóng mở miệng nói: “Trần Tấn Nhiên, nhị tiểu thư, cô ấy đã đi rồi...”

“Cái gì?” Trần Tấn Nhiên chỉ cảm thấy trong đầu như nổ “âm” lên một tiếng như trái phá. Anh đưa tay giật phất lấy tờ giấy ở trong tay Ương Ương, đúng là chữ viết của Y Lan, nhưng chỉ có mấy câu nói ngắn ngủn:

Anh Tấn Nhiên, em đi đây, em đã nghĩ rất lâu rồi, em vẫn không cách nào làm cho mình ở lại chỗ này mà thấy yên tâm thoải mái. Anh đã kết hôn rồi, cho dù em làm thế nào đi nữa cũng đều là sai, cho nên em phải đi ra ngoài. Em muốn được sống yên tĩnh một mình một chút. Anh không nên đi tìm em, cũng không cần phải lo lắng cho em.

“Đáng chết!” Trần Tấn Nhiên lập tức cầm phong thư trong tay đập luôn vào trên mặt Ương Ương!

“Là cô đã ép Y Lan ra đi có đúng hay không? Tại sao cô lại trở lại đây? Ai cho phép cô được trở lại cái nhà này?” Trần Tấn Nhiên bị sự tức giận xông lên làm cho văng đầu. Anh túm lấy cổ áo của Ương Ương, dùng sức lắc mạnh, cặp mắt anh đỏ ngầu, gắt gao nhìn chăm chăm vào cô: “Nếu như Y Lan mà bị xảy ra chuyện gì, Tổng Ương Ương, tôi nhất định sẽ không tha cho cô!”

“Còn không mau chóng gấp rút đi tìm người đi!” Trần Tấn Nhiên giận dữ xông xuống lầu dưới, rống to với những người giúp việc và Quản gia đang sợ hãi không dám nói năng gì...

Ương Ương bị anh đẩy mạnh một cái, chật vật ngã ngồi xuống ở trên sàn nhà. Cô cũng đâu có làm cái gì, tại sao anh lại đổ toàn bộ những trách nhiệm này lên trên đầu của cô chứ?

“Không phải là tôi! Không phải là tôi đã ép nhị tiểu thư ra đi!” Tổng Ương Ương hướng về phía bóng lưng của Trần Tấn Nhiên rống to lên một tiếng. Cô

nhặt phong thư bị bỏ lại trên sàn, nói tiếp: “Cũng mãi đến buổi sáng hôm nay tôi mới biết nhị tiểu thư đã bỏ đi, chuyện này đâu có liên quan gì đến tôi chứ?”

“Nếu như cô không trở lại, Y Lan sẽ phải bỏ đi sao?” Trần Tấn Nhiên lạnh lùng ép hỏi lại. Ương Ương lập tức á khẩu không thể trả lời được, cô kinh ngạc nhìn anh.

Cuộc sống này thật không có cách nào để tiếp tục trôi qua được nữa.

“Thiếu chút nữa thì tôi đã quên mất, chẳng phải là cô đã quyến rũ được người đàn ông khác rồi sao? Tại sao cô không ở bên ngoài mà thâu hoan, còn nhớ tới chuyện về nhà để làm gì? Tôi đang nghĩ có nên phải gọi điện thoại cho Tổng phu nhân hay không đây, để cho bà ấy đến đây mang người con gái mà bà ấy đã giáo dục tốt như thế trở về nhà mình?”

Trần Tấn Nhiên nhìn Ương Ương không nói lời nào, không khỏi cười lạnh một tiếng, sau đó lấy điện thoại di động ra liền bắt đầu ấn một dãy số...

“Dừng làm thế!” Dĩ nhiên Ương Ương thấy anh đang ấn dãy số kia, đã sớm sợ đến hồn bay phách tán. Cô bước mấy bước đuổi kịp anh xuống lầu dưới, nhưng mà lúc này anh đã nhấn xong dãy số và bắt đầu đưa điện thoại di động lên bên tai, để nói chuyện điện thoại. Vóc dáng của Ương Ương hơi lùn, nhưng cô liều mạng đưa tay muốn đoạt lấy điện thoại di động. Nhưng mà Trần Tấn Nhiên chỉ quay người đi một cái, tay Ương Ương đã dễ dàng bị rơi vào khoảng không...

Tiếng chuông điện thoại reo lên “đô đô” nghe giống như là tiếng kêu đòi mạng của quỷ sứ vậy. Sắc mặt của Ương Ương dần dần thay đổi trở nên trắng bệch. Toàn thân cô đã bắt đầu run run, ánh mắt chờ đợi của mẹ, hình ảnh anh trai bị bác cả làm nhục, còn nữa, cô không quên được những khuôn đầy mặt nước mắt của ba người anh trai khi cô xuất giá. Cô không quên được hình ảnh anh cả của cô đã tự tay vả vào trên mặt mình từng cái từng cái một, tự trách mình vô dụng, phải dựa vào việc em gái gả đi để mang tài sản về nhà. Cô không quên được dáng vẻ của mẹ đã lôi kéo tay của cô, khóc đến tê tâm liệt phế. Từ nhỏ cô cũng đã là bảo bối của bọn họ, cô vẫn luôn nằm mơ, mơ ước sẽ có một ngày cô làm được một chuyện gì đó để có thể giúp đỡ được những người thân yêu nhất của mình...

Nhưng mà, cô lại vô dụng đến như vậy, ngay cả bản lãnh đòi chồng của mình làm chuyện hoan tâm cũng không thể làm được. Cô gả tới đây chưa đầy nửa tháng mà đã bị người bỏ rơi, cô cũng đã vứt sạch thể diện của nhà họ Tống mất rồi. Nếu như người cha đã chết của cô mà biết, chắc ở dưới đất ông cũng sẽ khóc thút thít mất.

Ương Ương không đứng vững được, lập tức ngã ngòai xuống trên mặt đất. Cô đưa tay muốn chống đỡ vào lan can, nhưng đầu của cô đã bị đụng một cái nặng nề vào trên hàng lan can bằng gỗ. Cô đau đến mức mắt nỏ đom đóm, nỗ lực muốn nhìn rõ ràng thấy Trần Tấn Nhiên ở trước mặt, nhưng mà trước mắt cô đã

trở nên mơ hồ. Cũng không biết đó là nước mắt, hay là dòng máu tươi ấm áp, cứ như vậy chảy xuống dưới, che lấp mất ánh mắt của cô.

Hình ảnh cuối cùng mà cô nhìn thấy, không biết có phải là ảo giác hay không, cô nhìn thấy Trần Tấn Nhiên ném chiếc điện thoại di động, về mặt hốt hoảng lao về phía cô...

Cô đang nằm mơ hay sao ấy nhỉ! Người đàn ông kia phải ước gì cô chết đi mới đúng chứ. Cô chết đi, giữa anh và Y Lan sẽ không còn một chút trở ngại nào hết! Cô chết rồi, rốt cuộc anh cũng sẽ không cần vất hết óc để bức bách cô ly hôn, vất hết óc nghĩ ra những biện pháp để hành hạ cô.

Không biết là Ương Ương đã hôn mê bao lâu. Cô đã có một giấc mộng thật dài, thật là dài. Cô nằm mơ thấy rất nhiều chuyện đã qua, lại nằm mơ thấy cả những chuyện tương lai không thể biết trước được. Ở trong sự mê man hỗn hỗn độn độn đó, cô đã đi trở về quá khứ. Cô trở lại những năm tháng mà mình vẫn chưa hề hay biết nhất, rồi đến thời gian cô bắt đầu dần dần thay đổi trở nên thành thực.

Cuộc sống ngày trước, ngay cả công việc buộc dây giày cô cũng không cần phải tự mình làm, cũng kết thúc rồi. Cuộc sống khi cô chỉ cần chu cái môi ra một cái, thì đã có thật là nhiều người lớn bé đến thăm hỏi, cũng đã kết thúc rồi, Ương Ương, mà phải kiên cường, kiên cường thêm một chút nữa có được hay không?

Không phải sợ, không phải sợ, mà phải là một con người không thể bị chinh phục, không thể bị đánh ngã. Mà chính là một con gián⁽¹⁾ đánh mãi không chết, mà chính là Tống Ương Ương, một người độc nhất vô nhị của toàn bộ thế giới này.

Chồng của mà không thương mà, nhưng mà vẫn còn có rất nhiều người không thể bỏ được mà, vẫn nâng niu mà ở trong lòng bàn tay, không để cho mà bị tổn thương. Cho nên, trong cuộc sống mà cần phải nỗ lực, giống như một cây cỏ dại vậy, phải kiên cường khỏe mạnh để mà sống.

Khi Ương Ương tỉnh lại, lúc này trời đã hoàng hôn. Cô hơi nhúc nhích, liền cảm thấy nơi đầu của mình đau đến lợi hại, một tiếng rên nho nhỏ không sao kiềm chế nổi liền thoát ra giữa răng và môi của cô.

“Cô đã tỉnh rồi!” Một giọng nói nguội lạnh, không có một chút ấm áp nào, nhưng thật giống như mang theo sự quan tâm nhân nhật. Ương Ương nỗ lực mở rèm mắt ra, liền nhìn thấy nơi kia có một người vóc dáng thật cao đang đứng ở bên giường của cô, gương mặt hơi có chút tiều tụy, áo sơ mi cũng không được thẳng thớm trước sau như một.

Ương Ương cắn cắn đôi môi, đưa tay tìm ra cái mối buộc của lớp băng gạc đang quấn trên tay của cô, nhưng lại bị bàn tay của một người đưa ra đè lại.

Tiếp đó, trên đỉnh đầu cô truyền đến giọng nói của anh thật đầy đặn: “Cô đang bị thương, không thể đụng tay vào vết thương.”

Ưong Ưong liền bỏ tay vào trong chăn, không hề đụng đến nữa. Trần Tấn Nhiên cũng không nói chuyện gì thêm, nhất thời, giữa hai người, trở nên trầm mặc.

Hoàng hôn buông xuống nặng trĩu, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh rơi vào trên mặt của anh. Vẻ mặt của anh nguội lạnh, tựa như nếu cởi bỏ cái vỏ ngoài cứng rắn kia, nó còn mang theo sự điềm tĩnh nhàn nhạt.

Ưong Ưong nhắm mắt lại dưỡng thần, thật ra thì cô rất muốn hỏi anh một chút xem Y Lan trở lại chưa. Nhưng mà, cô hỏi để làm cái gì, trong mắt anh cô luôn là một người có bụng dạ khó lường, cô vẫn nên nói ít đi một chút thì tốt hơn.

“Cô thật sự được lắm! Cô vậy mà lại dám dùng cái chiêu tìm chết kia để ngăn cản lại sự ly hôn.” Anh chợt mở miệng, phá vỡ sự êm ả đầy vi diệu này.

Ưong Ưong lập tức mở mắt, khi cô nhìn thấy ở trên mặt của anh là sự giễu cợt, cô cảm thấy mình không có hơi sức để cãi vã cùng anh, dứt khoát không nói lời nào.

“Cô đã thật sự không muốn ly hôn, như vậy sẽ phải lưu lại ở bên cạnh tôi một cách hèn hạ. Việc này cũng không sao, dù sao hiện tại cũng chưa tìm được Y Lan, cô đã nguyện ý ở lại chỗ này để cho tôi phát tiết lửa giận, tôi cũng không có ý kiến gì hết!”

Anh tiếp tục nói ra những lời nói ác độc, nhưng Ưong Ưong vẫn nằm yên ở nơi đó, không hề nhúc nhích. Trần Tấn Nhiên không khỏi cảm thấy có chút nhục chí, anh hung hăng trừng cô một cái, cuối cùng tức giận xoay người đi ra khỏi phòng ngủ.

Y Lan vẫn chưa trở về nhà, Trần Tấn Nhiên đã phái rất nhiều người đi tìm cô, nhưng cũng không có một chút tin tức nào. Còn tin tức Ưong Ưong bị thương cũng đã bị truyền đến bố chồng của cô ở Singapore. Ông cụ hết sức tức giận, cố ý gọi Trần Tấn Nhiên đến Singapore hung hăng mắng cho anh một trận.

Khi Trần Tấn Nhiên từ Singapore trở lại, đã là một tuần lễ sau rồi. Vết thương của Ưong Ưong cũng đã sớm tốt trở lại. Khi Trần Tấn Nhiên đi vào đến cửa nhà, thì vừa đúng lúc Ưong Ưong ăn xong bữa cơm tối. Cô nhận được điện thoại của Nguyễn Duy Đông, đang dự định đi cùng với anh ra ngoài chơi cho vui vẻ.

Trần Tấn Nhiên vừa xuống xe, liền gặp luôn Tống Ưong Ưong, cách ăn mặc của cô đã được đổi mới hoàn toàn, cô trang điểm lộng lẫy, dáng vẻ đang chuẩn bị ra cửa. Trần Tấn Nhiên thấy vậy liền trầm mặt xuống (mặt mày nặng nề). Đúng lúc cô đã chuẩn bị coi anh giống như không khí để đi ra ngoài, anh không thể nhẫn nại được nữa liền mở miệng: “Tống Ưong Ưong, cô không thấy tôi sao?”

Ưong Ưong chu cái miệng nhỏ giống như trái anh đào ra, tiếp đó cô kêu lên một tiếng, cặp mắt to cười đến cong hết cả lên, đáp lại một câu: “Trần tiên sinh, anh đã về rồi.”

Trần tiên sinh? Nhưng mà anh nhớ, trước kia cô luôn luôn sẽ bật thốt lên gọi anh là chồng kia mà.

“Tổng Ưong Ưong chúng ta vẫn còn chưa ký tên ly hôn đâu.” Sắc mặt anh âm trầm càng phát ra vẻ lợi hại.

“Chồng à, anh đã trở lại rồi.” Cô lập tức ngoan ngoãn đổi lại lời nói của mình, nụ cười trên mặt như ngọt hơn.

“Cô đang chuẩn bị đi nơi nào vậy?” Anh khẽ ho khan lên một tiếng, quan sát trang phục của cô từ trên dưới, cũng đã là người con gái đã được mười chín tuổi rồi, trong cách ăn mặc lại còn ăn mặc giống như trẻ con ở vườn trẻ như vậy.

Ghi chú:

1. Nguyên văn: 小强: âm đọc “Xiaoqiang” (Tiểu Cường), nghĩa của từ: con gián.

Chương 15

Vợ Chồng Sống Trong Căn Nhà Tựa Như Người Xa Lạ

Ưong Ưong mặc chiếc váy liền áo nhỏ màu hồng phấn, tay áo được may bông bành, đi đôi giày như của con nít, mái tóc quăn dài được buộc cao lên đỉnh đầu, lệch sang một bên, được ghim thêm sợi dây ruy băng. Mái tóc ở phía trước cắt ngang trán uốn cong cong ở trên lông mày. Đôi mắt đẹp với con ngươi màu cà phê được vẽ to hơn, nhìn thật khoa trương... Trần Tấn Nhiên thật sự không hiểu, chẳng lẽ anh đã già đến mức có sự khác biệt với cô đến vậy sao? Nếu không tại sao cô lại ăn mặc giống như con gái của anh như vậy chứ?

“Bạn của tôi hẹn tôi ra ngoài đi ca hát.” Ưong Ưong đang hoảng trả lời, lại lấy chiếc điện thoại màu hồng ra nhìn nhìn thời gian, cái miệng nhỏ nhắn cũng cong lên, tựa như không hài lòng anh đã ở chỗ này làm trễ mất thời gian của cô.

“Bạn sao? Nếu như tôi nhớ không lầm, ở nơi này cô không có một người bạn nào thì phải, mà cũng không có một người quen biết nào hết!” Tay Trần Tấn Nhiên siết chặt lại mấy cái, mấy ngày anh không gặp cô, vậy mà cô cũng đã bắt đầu du nhập vào cuộc sống trăng gió rồi sao!

“Mới quen biết.” Ưong Ưong bắt đầu bồi rôi: “Tôi phải đi rồi, không còn thời gian nữa, buổi tối trở lại tán gẫu tiếp với anh.”

Ai muốn cùng cô tán gẫu chứ?

“Trở lại!” Anh một phát bắt luôn được cánh tay nhỏ bé mảnh khảnh của cô, kéo cô trở về trong ngực mình. Bàn tay to của anh hất làn tóc mái để ngang trán của cô lên, liền thấy trên đó có một vết sẹo màu hồng. Ngón tay của anh rơi lên trên đó, Ương Ương lập tức liền co rúm người lại một chút.

“Tốt lắm, vết thương đã thành sẹo lập tức quên đau rồi. Chồng của cô vừa mới về đến nhà cô liền vội vã đi ra ngoài để lâu lỏng! Thế nào, Tổng Ương Ương, có phải là cô lại muốn tôi gọi điện thoại đến cho mẹ vợ yêu quý của tôi hay không, hả?”

Ương Ương cúi đầu, trong nội tâm của cô dường như đang giằng co kịch liệt.

“Được, tôi không đi nữa.” Cô liền xoay người lại, nhưng mà lúc này bả vai của cô như đã suy sụp xuống. Trần Tấn Nhiên đã trở lại, những ngày an nhàn của cô đã kết thúc.

Anh nhìn bộ dạng của cô ủ rũ cúi đầu ngồi ở trên ghế sa lon, nơi đáy lòng không khỏi cười lạnh một hồi. Anh cởi chiếc áo khoác ra, dặn bảo người giúp việc đi chuẩn bị bữa ăn tối, ngồi an vị ở phía đối diện với cô, ánh mắt nhìn cô đầy vẻ lạnh nhạt.

Thoạt nhìn khí sắc của cô đã tốt hơn nhiều, xem ra anh không có ở đây, những ngày qua cô đã sống thật tốt.

“Tổng Ương Ương, cô thân là một người vợ của tôi, chuẩn bị bữa ăn tối cho tôi là một chuyện kinh thiên động địa hay sao?” Đương nhiên là anh không muốn nhìn thấy cô được trải qua cuộc sống quá thoải mái như vậy.

Ương Ương thả chiếc túi nhỏ trong tay xuống, không lên tiếng lặng lẽ đứng lên đi về hướng phòng bếp.

Trần Tấn Nhiên nhìn thấy cô bình tĩnh như vậy, không hiểu sao, một cơn tức giận vô cớ từ trong lòng liền nổi lên, từ từ phả ra bên ngoài: “Tổng Ương Ương, cô bị câm hay cô là một cái tượng gỗ vậy hả? Tôi nói chuyện với cô, đến việc đáp lại với tôi một tiếng cô cũng không mở mồm ra là sao vậy!”

Ương Ương bắt đắc dĩ xoay người lại: “Ông chồng của tôi, rốt cuộc là anh muốn như thế nào đây?”

“Người nào cho phép cô được gọi tôi là “ông chồng của tôi” như vậy đây?” Trần Tấn Nhiên nặng nề vỗ lên mặt bàn một cái, mấy chén trà đặt trên tấm kính lót trên mặt bàn lập tức nhảy lên. Ương Ương lập tức đổi lời nói: “Trần tiên sinh...”

Trần Tấn Nhiên tức giận, nổi trận lôi đình, “Cút!”

Ương Ương sắc mặt đã tái nhợt đi, cô kinh ngạc nhìn lại anh, cố nén lại những giọt nước mắt đã tràn mi, xoay người lại liền chạy vọt lên trên lầu.

Trần Tấn Nhiên nhìn theo bóng lưng của cô, chẳng biết tại sao, tự đáy lòng anh thoáng run lên một cái, anh nắm tay lại thật chặt thành quả đấm, khễ nguyên rũa một câu đầy oán hận, đáng chết.

Cũng là bởi vì Y Lan bị mất tích, cho nên hiện tại lần này cảm xúc của anh mới bị mất khống chế như vậy, vui vẻ giận dữ không chừng.

Ưong Ưong cho là từ giờ về sau cuộc sống của cô sẽ rất gian nan, nhưng không ngờ, từ sau cái ngày Trần Tấn Nhiên bộc phát ra cơn cáu giận đó, anh lại không thường xuyên trở về nhà nữa.

Có mấy lần vào lúc nửa đêm Ưong Ưong thức dậy uống nước, cô nghe thấy có tiếng xe hơi vang lên, sau đó sẽ nhìn thấy anh đã uống say đến mức không còn biết gì nữa, còn ôm đủ mọi kiểu phụ nữ về nhà. Ưong Ưong tránh ở trong phòng ngủ nhỏ của chính mình, nghe thấy tiếng bước chân của bọn họ bước lên lầu, sau đó là mở cửa, tiếng đóng cửa, tiếp đó cô loáng thoáng nghe được những âm thanh của nam nữ yêu nhau.

Lúc ban đầu cô cũng cảm thấy đáy lòng mình có sự chua xót, cũng có sự khổ sở, cũng không được vui. Nhưng dần dần cô cũng thay đổi, trở nên bình thản, tập mãi cũng thành thói quen, thậm chí có thời điem, lúc nửa đêm cô không ngủ được đi xuống lầu, khi đi qua bên ngoài cửa phòng ngủ của bọn họ cô còn có thể thuận tay giúp khép lại cánh cửa phòng ngủ của bọn họ.

Ưong Ưong chưa từng yêu bao giờ, cũng không hiểu biết tâm tư của người đàn ông như thế nào, nhưng mà trong cô vẫn cảm thấy có chút đáng buồn nhỏ nhỏ cho Y Lan.

Cô nghĩ, nếu một người đàn ông mà yêu thật sự đối với một người phụ nữ, thì trừ cô ra, nhất định sẽ không bao giờ đi đụng chạm với bất cứ một người phụ nữ nào khác ở bên ngoài. Ít nhất, cũng sẽ không thể có chuyện sau khi Y Lan vừa mới bỏ đi không bao lâu, anh đã lập tức hô mưa gọi gió ở trong phòng ngủ của bọn họ như thế.

Trần Tấn Nhiên lại không yêu thương Tống Ưong Ưong cô, cho nên, anh muốn làm cái gì thì làm, cũng chẳng có liên quan gì với cô. Nhưng mà, chẳng phải trong miệng của Trần Tấn Nhiên anh, vẫn luôn xung xung mọc mọc nói rằng anh yêu Y Lan đến mức nào, đến độ nào đó sao?

Suốt cả ngày Trần Tấn Nhiên tựa như “thần long kiến thủ bất kiến vĩ”⁽¹⁾, cơ hội để hai người chạm mặt nhau càng ngày càng ít. Ưong Ưong dần dần thấy yên lòng. Trước kia, khi còn ở nước ngoài cô đã từng học qua kỹ thuật hóa trang, dù sao hiện tại cô cũng đang nhàn rỗi không bận bịu công việc gì, cho nên cô mới nhờ Nguyễn Duy Đông tìm cho cô công việc của một thợ trang điểm ở chỗ này để cô đi làm.

Không nghĩ tới cô lại có thể gặp được chuyện may mắn đến thế. Vừa vặn Nguyễn Duy Đông lại quen biết một nhiếp ảnh gia, là người đứng đầu một trung tâm ảnh viện áo cưới cao cấp. Tay nghề của Ưong Ưong quả thật không tệ, đặc

biệt là kỹ thuật trang điểm của cô lại càng thêm ưu tú. Hơn nữa, ở cơ sở ảnh viện áo cưới này lại vừa vắng thiếu một thợ trang điểm có tay nghề xuất sắc để trang điểm cho khách hàng. Cho nên Ương Ương được tuyển vào đây rất dễ dàng, bắt đầu quá trình đi làm của mình.

Bởi vì là cô được một người bạn tốt giới thiệu tới, cho nên chế độ đãi ngộ đối với cô vẫn còn tương đối không tệ. Thời gian thử việc nửa tháng, sau đó tiền lương chính hàng tháng của cô là một vạn đồng, lại còn được thêm tiền phần trăm hoa hồng nữa. Đối với chuyện tiền bạc, Ương Ương không có khái niệm gì lắm, nhưng ngược lại, đối với Nguyễn Duy Đông, anh lại cảm thấy hết sức vui vẻ vì chuyện này của cô.

Hàng ngày vào buổi sáng sớm, Ương Ương liền bò dậy rất sớm để đi làm. mà khi đó Trần Tấn Nhiên còn đang ngủ. Đến thời điểm vào giờ giấc tan tầm của Ương Ương, thì lại mới bắt đầu là giờ của Trần Tấn Nhiên chuyên sống về đêm. Tuy hai người cùng sống ở dưới một mái hiên, nhưng rõ ràng ngay cả cơ hội để nhìn thấy mặt nhau một lần cũng không có.

Công việc làm ăn của trung tâm ảnh viện hết sức tốt đẹp. Hơn nữa Ương Ương lại mạnh dạn dùng những biện pháp mới lạ trong trang điểm, nhưng lại không bị khoa trương quá đáng. Thủ pháp trang điểm bất ngờ này của Ương Ương càng thu hút thêm không ít khách hàng quay trở lại nơi này. Suốt cả một ngày bận rộn liên tục, cả người Ương Ương cũng muốn rời ra từng mảnh, nhưng cô lại cảm thấy cuộc sống vô cùng phong phú.

Thời gian nửa tháng thử việc Ương Ương được kết thúc trước hạn, hơn nữa ông chủ trung tâm ảnh viện này lại hết sức khen ngợi cô, trả cho cô nửa tháng tiền lương dựa theo mức lương đi làm chính thức, ngay cả phần trăm hoa hồng cũng trả cho cô không thiếu một xu. Ương Ương hết sức vui vẻ, vào giờ tan việc, nghĩ đến chắc chắn Trần Tấn Nhiên sẽ không ở nhà, cho nên cô mới gọi một cú điện thoại cho Nguyễn Duy Đông, mời anh ra ngoài ăn bữa cơm coi như lời cảm ơn.

Hai người hẹn nhau ở phòng ăn. Ương Ương đến đó trước, mà khi Nguyễn Duy Đông tới, thì anh lại không phải đi có một mình.

“Ương Ương, giới thiệu cho em một người bạn mới.” Nguyễn Duy Đông chỉ tay vào người đàn ông ở bên cạnh mình, nhưng trên mặt anh lại có chút không cam lòng tình nguyện.

Người bạn này chính là cấp trên mới nhậm chức của anh, nhưng từ hồi mới lên đại học cũng đã thích quán lấy Nguyễn Duy Đông rồi. Nghe nói tối nay có một cô gái hẹn anh ăn cơm, anh ta lại càng mặt dày mày dạn hơn, cứ quán lấy anh đòi được đi cùng bằng được.

Nguyễn Duy Đông có tính rất hay che chở, trong lòng anh, Ương Ương chính là cô em gái nhỏ của anh. Cô em gái nhỏ của anh đơn thuần như vậy, làm

sao có thể giới thiệu cho một kẻ ăn chơi trác táng, bất tài vô học, văn dốt võ dốt kia được chứ?

Mà Tư Dận này đương nhiên là một Đại thiếu gia con nhà giàu bất tài vô học, văn dốt võ dốt. Chỉ vì viện trưởng của bệnh viện nơi Nguyễn Duy Đông đang làm, chính là phụ thân đại nhân của Tư Dận, cho nên Tư Dận mới được thả đến nơi này để rèn luyện, để ngày sau sẽ tiếp nhận tất cả những gì của phụ thân đại nhân.

Dĩ nhiên, đây là một bí mật. Mà điều bí mật này, đương nhiên không cách nào gạt được Nguyễn Duy Đông khi hai người còn đang học đại học, cùng sống với nhau ở trong một căn phòng ký túc xá.

“Dạ!” Ương Ương gạt đầu một cái, đôi con ngươi trong veo như nước ngầm nhìn người đàn ông ở trước mặt: “Xin chào anh, em là Tống Ương Ương.”

Cô cười rất dễ thương, vươn tay ra về phía Tư Dận.

Cặp lông mày đẹp mắt của Tư Dận nhướng lên, đưa tay ra cầm lấy tay của cô: “Tôi là Tư Dận.”

Ba người ngồi xuống, Ương Ương tự nói chuyện làm quen, chỉ trong chốc lát đã có thể nói chuyện cùng Tư Dận với khí thế ngất trời rồi, chỉ là cô đã đặt Nguyễn Duy Đông sang một bên, hiển nhiên hai người càng tán gẫu càng thấy vui vẻ. Nguyễn Duy Đông không khỏi ho nhẹ hai tiếng: “Ương Ương...”

“Làm sao vậy anh Duy Đông?” Ương Ương nói chuyện vui vẻ không thôi, Tư Dận cũng cảm thấy cô là một cô gái cực kỳ thú vị, ăn cơm, đã bắt đầu bàn bạc đến chuyện đi ca hát rồi.

Nguyễn Duy Đông nhìn Tư Dận đi thanh toán tiền, liền kéo Ương Ương đến bên cạnh, nghiêm nghị nhắc nhở cô: “Đúng là một cô nhóc ngốc nghếch, em đã quên là em đã kết hôn rồi sao?”

“Không có mà...” Ương Ương vừa nghe đến anh nhắc tới chuyện kết hôn, liền cảm thấy một hồi buồn bực, nghĩ đến Trần Tấn Nhiên bày ra cái vẻ mặt đầy chán ghét kia liền thấy hết sức khó chịu.

“Vậy tại sao em lại nồng nhiệt đối với anh ta như vậy? Ngô nhỡ gây ra phiền toái thì làm sao bây giờ?” Nguyễn Duy Đông sợ Trần Tấn Nhiên sẽ túm được điểm yếu gì đó của cô vào tay sẽ tìm đến cô mà gây phiền toái, liền có chút bận tâm.

“Sẽ không như vậy nữa đâu, thật ra thì em cũng có thể nói cho anh biết một sự thật, người chồng của em hiện tại hàng ngày em cũng không thể nhìn thấy được bóng dáng của anh ấy nữa rồi. Chồng của em trở về nhà rất khuya, anh cứ yên tâm đi.”

Ương Ương đập đập vào bả vai của Nguyễn Duy Đông ý bảo anh không cần phải lo lắng. Tư Dận đã đi tới, ba người ra khỏi phòng ăn bắt đầu đi ca hát.

Vào trong phòng bao, Ương Ương liền uống một chút rượu liền vui vẻ không thôi. Mới đầu cô chỉ uống có một chút rượu ở trong cái ly nhỏ, giọng hát của cô cũng cực kỳ ngọt ngào, Tư Dận lại càng cảm thấy mình đã bị Ương Ương thu hút. Hai người lại cùng nhau song ca hát đối đáp một bài hát kinh điển. Nguyễn Duy Đông cũng không kềm chế được, cho nên cũng đoạt mic để hát một khúc ca của Trương Học Hữu trong bài hát “Tình cũ liên tục”.

Ghi chú:

1. Thần long kiến thủ bất kiến vĩ: Dịch nghĩa: Rồng thần thấy đầu không thấy đuôi. Câu thành ngữ này thường dùng để chỉ những người có hành tung thần bí.